

Afrimi i verës si gjithmonë zgjon dëshirën për t'iu larguar kaosit të qytetit sa herë të jepet rasti. Shumë zgjedhin bregdetin, më pak zgjedhin zonat malore dhe të tjerë ankohen se ka pak vende ku mund të pushosh në Tiranë. Por kush kërkon gjen. Këtë të shtunë unë gjeta Shëngjergjin. Personalisht e njihja Shëngjergjin vetëm nga domatja e Shëngjergjit. Kisha dëgjuar që është një vend i bukur, natyrë fantastike dhe e paprekur dhe kaq mjafton për të ndërmarrë aventurën e radhës dhe të nisesh.

U nisëm herët. Për të vajtur në Shëngjergj duhet të ngjitesh deri në Parkun Kombëtar të Dajtit. Fillimi i rrugës në ngjitje është jo fort komod, pjesë asfalti të arnuara për të disatën herë duket sikur mezi po durojnë pa u grisur. Pallatet e mbjella nga njeriu në të dyja anët e rrugës kanë zëvendësuar hijen e pemëve të mbjella nga Zoti. Më tej, pallatet përfundojnë dhe fillojnë e ngrenë krye çrregullt hotele dhe restorante që të shoqërojnë deri sa pylli fillon të rishfaqet. Lëmë pas pamjen e tymosur të Tiranës dhe kalojmë qafen e malit. Rrugën për Shëngjergj na e tregon tabela e Fondit Shqiptar të Zhvillimit, ku jepen të dhëna për rrugën që po ndërtohet. Mësojmë se Shëngjergji nga aty qenka 17.6 km larg. Tabela na vë në pikëpyetje nëse mund të vazhdojmë më tej. Ndalojmë një furgon



portokalli, ku dy patkonj plastik fati kanë vënë në mes stemën e stërmadhe të "Benzit", dhe e pyesim nëse rruga është e kalueshme. Shoferi, një mesoburrë i bëshëm, na përgjigjet gjithë ngazëllim se rruga është e kalueshme, por shton se nuk ka përfunduar akoma dhe vazhdon të punohet.

Nisemi përsëri. Vëmendjen na e tërheqin majat e maleve që duken në horizont dhe që pavarësisht stinës nuk e kanë tretur borën. Rruga që po ndërtohet është e zgjeruar dhe gjarpëron deri sa humb mes luginës. Shkëmbehemi me furgona të tjerë që na japin të kuptojmë se fshatrat në Shëngjergj nuk qenkan bosh. Ndalesën e parë e bëjmë buzë një lumi. Na tërheq një pasarelë e vjetër, e cila mban mbi kurriz një rrugë këmbësorësh, që të çon në një fshat në të majtë të rrugës nacionale. Natyra përreth është në kulmin e lulëzimit. Përzjerja e ngjyrave, lumi, ajo pasarelë druri, gjithçka të jep ndjesinë e udhëtimit në një kohë tjetër. Të mendosh që një orë më parë ishim mes zhurmës dhe pluhurit. Pyesim punëtorët e firmës së ndërtimit, që punojnë pak më tej, se ku jemi dhe na thonë që fshati quhet Shën-Mëri. Në buzë të rrugës është duke u ndërtuar një restorant. Me sa duket rruga ka nisur të japë efektet e para.

Pas pak minutash hyjmë në qendër të fshatit Vërrri, ku të bie në sy zyra e komunës. Qendra e fshatit është e sistemuar, ka trotuare, ndriçim dhe gjelbërim. Sigurisht nuk mund të muqojnë edhe baret modeste, por të mbushura plot. Hyjmë në njërin prej tyre dhe pa kaluar shumë kohë kemi bërë katër miq të rinj, Samiu, Arjani, Enveri dhe Besimi. U dukemi pak të çuditshëm që kemi ardhur deri aty, megjithatë, siç thotë



# SHËNGJERGJI, NJË OAZ PRANË KRYEQYTETIT



**Na tërheq një pasarelë e vjetër, e cila mban mbi kurriz një rrugë këmbësorësh, që të çon në një fshat në të majtë të rrugës nacionale. Natyra përreth është në kulmin e lulëzimit**

**Përzjerja e ngjyrave, lumi, ajo pasarelë druri, gjithçka të jep ndjesinë e udhëtimit në një kohë tjetër. Të mendosh që një orë më parë ishim mes zhurmës dhe pluhurit**

Samiu, në përfundimin e rrugës pritë që të vijnë akoma më shumë "mysafirë". "Deri dje as nuk e mendonim se do na bujtnin miq që nuk kanë njerëz në fshat", thotë Arjani. "As restorant ku të hanë nuk kemi në fshat, veç me i prit në shpi". "Ne jena bujq", thotë Besimi, "por me thënë të drejtën s'para kena pas mundësi me shit shumë në Tiranë, vetëm ca prodhojmë për vete. Po tashti që mbaron rruga, ja ku e kemi Tiranën, duhet me e menu ndryshe punën". Dhe vërtet, po ta shohësh sa afër është kjo zonë, por sa vështirë ka qenë për t'u aritur, kupton se sa e ndryshon jetën e njerëzve vetëm një rrugë. "Përpara", thotë Samiu, "na është dash me bo tri orë rrugë, lene pastaj që muajt e dimrit as luqshim prej venit se nuk kalohej. Tashti për 1 ore e gjysmë jena në Tiranë". "Po ç'mund të bëjë një turist këtu o Besim", i them "ç'mund të bëjmë ne". "Për Zotin vend më të qetë e më të bukur se ky s'ke më gjet", thotë Besimi gjithë krenari, "po këtu ke burime uji, ja tek ajo majë është burimi i Shën Mërisë që e njihni edhe në Tiranë, këtu nis edhe Erzeni. Kena mish, kena djathë, kena raki të mirë. Po kemi lëndina e pylli, kemi edhe një kala të vjetër, kalaja e Skënderbeut i thonë. Gjithë të mirat i kemi". "Ne kena qenë rreth 7 mijë frymë", thotë Enveri, "po kto vitet e demokracisë jemi përgjysmu. Dhe arsyeja kryesore ka qenë rruga. Tashti kanë fillu me u



kthyer njerëzit prapë". "A e din," hidhet Arjani, "na erdhi Kryeministri kur nisën punimet, dhe i tha drejtori i këtij fondit që po bo rrugën: Tashti do e kenë më të kollajtë të vijnë njerëzia në Tiranë. Po jo, i tha Kryeministri, tashti Tirana do të vijë në Shëngjergj. Dhe ja ku i doli llafi, po vini ju", dhe qeshin.

Më kënaq ajo thjeshtësia e tyre, ajo krenari përzier me bujarinë, dhe ndihem mirë, ndihem si në vendin tim. Besimi këmbëngul të na çojë në një vend që do të kënaqemi, dhe ne e ndjekim pas. Kalojmë mes për mes shtëpive të fshatit, që sa më pas e lëmë qendrën aq më shumë largohen nga njëra-tjetra. Besimi na ngjit në një majë të lartë, ku janë të vendosura disa antena të kompanive celulare. Prej andej arrin të shohësh gjithë luginën, madje edhe qafën në Dajt nga ku hymë për Shëngjergj. Pamja është mbresëlënëse. Mendoj sesi me pak planifikim, organizim dhe iniciativë private këto hapësira mund të kthehen në ambiente pritjeje dhe argëtimi për qytetarët e Tiranës si në verë ashtu edhe në dimër. Sa potencial ka kjo zonë, dhe sa fat që pas kaq vitesh ka mbetur pa u dëmtuar. Tashmë me këtë rrugë që po realizon Fondi Shqiptar i Zhvillimit kësaj zone i është hapur një tjetër kapitull, që këta njerëz të mirë dhe punëtorë, do të dinë ta shfrytëzojnë për të ndryshuar jetën. Që tani duket ky ndryshim. Arjani planifikonte të blinte makinë, Selimi, i zoti i lokalit, po ndërtonte restorantin buzë rrugës, Enveri mendonte të rregullonte shtëpinë. Po edhe ne planifikojmë të vijmë prapë, herën tjetër më të përgatitur, zgarën, ushqimet dhe miqtë dhe o burra në Shëngjergj, oazin e freskët që është kaq pranë Tiranës.

*Ernal Ilirjani*

